

**Wyrok z dnia 13 lutego 1997 r.
I PKN 71/96**

1. Zgłoszenie dowodów dotyczące ustalenia faktów nie mających istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 KPC) należy uznać za działanie zmierzające jedynie do zwłoki postępowania (art. 217 § 2 KPC).

2. Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym może przeprowadzić jedynie dowód na wykazanie podstaw kasacji, np. nieważność postępowania. W zakresie stanu faktycznego Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami dokonanymi przez sądy pierwszej i drugiej instancji. Wnioski dowodowe zmierzające do zmiany lub uzupełnienia ustaleń faktycznych są w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne.

Przewodniczący SSN: Józef Iwulski (sprawozdawca), Sędziowie SN: Kazimierz Jaśkowski, Maria Mańkowska.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 1997 r. sprawy z powództwa Lidii S. przeciwko Zespołowi Opieki Zdrowotnej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w K. o przywrócenie do pracy, na skutek kasacji powódki od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Koszalinie z dnia 19 września 1996 r. [...]

o d d a l i ł kasację

U z a s a d n i e

Powódka Lidia S. wniosła o uznanie dokonanego jej przez pracodawcę - Zespół Opieki Zdrowotnej Zarządu Służby Zdrowia MSW w K. - wypowiedzenia za bezskuteczne. W istocie powództwo dotyczyło roszczenia o przywrócenie do pracy, po rozwiązaniu stosunku pracy w trybie art. 52 KP.

Wyrokiem z dnia 30 kwietnia 1996 r. [...] Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Słupsku oddalił powództwo. Sąd Rejonowy ustalił, że powódka będąca lekarzem, w dniu 22 maja 1995 r. wykonywała swoje obowiązki pracownicze w stanie nietrzeźwości - stwierdzono u niej 3,58 promille alkoholu we krwi. Rozwiązanie w tej sytuacji umowy o pracę na podstawie art. 52 § 1 KP Sąd Rejonowy uznał za prawidłowe. W toku postępowania Sąd Rejonowy oddalił wniosek powódki o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu diagnostyki laboratoryjnej na okoliczność ustalenia czy w świetle zebranych w sprawie dowodów, zachowanie się powódki było odpowiednie do stwierdzonego wyniku badania krwi oraz ustalenia czasu pozbycia się alkoholu z organizmu. Sąd Rejonowy uznał, że taka opinia nie może obejmować oceny indywidualnej reakcji organizmu na alkohol [...].

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Koszalinie, wyrokiem z dnia 19 września 1996 r. [...] oddalił rewizję powódki. Sąd Wojewódzki stwierdził, że Sąd pierwszej instancji dokonał oceny materiału dowodowego sprawy bez przekroczenia swobodnej oceny dowodów, a w szczególności prawidłowo ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy i wysnuł z niego trafne i logiczne wnioski. Za trafne uznał Sąd Wojewódzki oddalenie wniosku dowodowego o zasięgnięcie opinii biegłego z zakresu analityki laboratoryjnej.

Kasację od tego wyroku wniosła powódka, która zarzuciła naruszenie art. 52 § 1 KP przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że wobec powódki zachodziły podstawy do rozwiązania z nią umowy o pracę bez wypowiedzenia. Powódka zarzuciła także naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 217 § 2 KPC poprzez

pominięciu zawnioskowanych przez nią dowodów. Kasacja zawiera wniosek o "zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania".

Na rozprawie przed Sądem Najwyższym powódka złożyła wnioski dowodowe, zmierzające do uzupełnienia materiału dowodowego sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzut naruszenia przepisu art. 52 § 1 pkt 1 KP (w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 2 lutego 1996 r. o zmianie ustawy - Kodeks pracy oraz o zmianie niektórych ustaw - Dz. U. Nr 24, poz. 100) jest oczywiście bezzasadny. Przepis ten przewidywał bowiem w sposób wyraźny, że stawienie się do pracy po użyciu alkoholu (spożywanie alkoholu w miejscu pracy) było ciężkim naruszeniem przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych, uzasadniającym rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika.

Zgodnie z art. 393¹¹ KPC (w brzmieniu nadanym przez ustawę z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw - Dz. U. Nr 43, poz. 189) Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach kasacji. Jest więc związany podstawami skargi wskazanymi przez skarżącego. W sposób dość oczywisty powódka zarzuciła nie tyle błędne zastosowanie art. 52 KP, co zastosowanie tego przepisu bez ustalenia stanu faktycznego pozwalającego na jego zastosowanie. Jednakże powódka nie zarzuciła naruszenia przepisów postępowania dotyczących zasad ustalania stanu faktycznego (poza art. 217 § 1 KPC) i dlatego w tym zakresie Sąd Najwyższy będąc związany granicami kasacji nie dokonywał oceny.

Zgodnie z art. 217 § 2 KPC sąd pominie środki dowodowe, jeżeli okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione lub jeżeli strona powołuje dowody jedynie dla zwłoki. Przepis ten należy interpretować łącznie z art. 227 KPC, według którego przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Jeżeli więc strona składa wnioski dowodowe zmierzające do ustalenia faktów nie mających istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, to należy to uznać za działanie zmierzające jedynie do zwłoki postępowania. Wnioskowany przez powódkę dowód z opinii biegłego zmierzał do ustalenia okoliczności nieistotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Słusznie w taki sposób został oceniony przez Sądy i prawidłowo pominięty, bez naruszenia art. 217 § 2 KPC.

Postępowanie kasacyjne ma charakter kontrolny, zmierzający do sprawdzenia prawidłowości zastosowania prawa materialnego i procesowego. Sąd Najwyższy w toku tego postępowania nie może zmieniać ustaleń faktycznych dokonanych przez sądy niższej instancji, nie może więc prowadzić postępowania dowodowego w zakresie zmierzających do zmiany czy uzupełnienia stanu faktycznego sprawy. Wnioski dowodowe zgłoszone w postępowaniu kasacyjnym, a zmierzające do zmiany czy uzupełnienia ustaleń faktycznych są więc niedopuszczalne. W tym znaczeniu Sąd Najwyższy jest związany stanem faktycznym sprawy ustalonym w toku postępowania przed sądami obu instancji. Zostało to w sposób wyraźny stwierdzone w przepisie art. 393¹⁵ KPC, przy wydaniu orzeczenia reformatoryjnego, ale zasada ta odnosi się do każdego innego sposobu rozstrzygnięcia. Wyjątkowo należy jedynie dopuścić możliwość przeprowadzenia przez Sąd Najwyższy dowodu, ale wyłącznie w zakresie wykazującym podstawy kasacji (np. dowodu wykazującego zaistnienie okoliczności powodującej nieważność postępowania). Ponieważ powódka w postępowaniu kasacyjnym złożyła wnioski dowodowe zmierzające do uzupełnienia (zmiany) ustaleń faktycznych, to wnioski te jako niedopuszczalne, zostały pominięte.

W konsekwencji kasacja powódki nie miała usprawiedliwionych podstaw i podlegała oddaleniu na zasadzie art. 393¹² KPC.

=====